

den Modstand, der herfra var rejst imod ham, og ved Kærlighed at tilkæmpe sig disse Menneskers Forstaaelse og derigennem finde Vejen til deres Hjerter.

VII

Det var første Gang, Emanuel viste sig i Skibberup uden Præstekjole, og hans Tilsynekomst vakte desaarsag stor Opmærksomhed overalt i Byen. Foraarsluften og Søndagsfriheden havde lokket Folk ud af Husene; selv gamle Krøblinge var krøbne ud fra Kakkellovnskrogene og sad og soled sig paa Dørfliserne, mens Husmændene og deres Koner havde travlt med at grave i de smaa Havestykker ved Gavlene.

Men det var ikke mange, hverken af Mændene eller Kvinderne, der havde en Hilsen tilovers for den unge Præst, skønt de alle saae op fra deres Arbejde og med Øjnene fulgte ham gennem Gaden. I Døren til et lavt Hus stod en Mand i blaastribede Skjorteærmer og med et Barn paa Armen. Det var den store, sværtbeskæggede Snekaster, der hin Vinteraften havde holdt en lille hjertelig Velkomsttale til Emanuel paa Vejen ud til den syge Pige. Nu lettede Manden bare lidt paa Hatten; og da Barnet i det samme gav sig til at græde, sagde han leende og saa højt, at Emanuel ikke kunde undgaa at høre det:

„Du skal ikke blive ræd, min Tøs! . . . Det er jo bare vores unge Velærværdighed!“

Emanuel, der paa sin Vandring gennem Byen stadig havde forstærket sine Skridt, aandede ikke frit, før han naaede Anders Jørgens Halvgaard og kom indenfor Porten, hvor Lygten endnu hang under Loftsbjælken og drejede rundt i sin Snor.

Inde i Gaardsrummet standsede han og saae sig omkring; men der var ikke et Menneske at se. Han gik da op til det lave Vaaningshus, fandt ind i Forstuen og bankede her paa Døren tilhøjre og tilvenstre. Ingen svarede. Efter et Øjeblik's Betænkning aabnede han af sig selv og traadte ind i den lavloftede Dagligstue, hvis mærkelige, aarhundredgamle Udstyr allerede hin Aften havde tildraget sig hans Opmærksomhed. Stuen var tom.